

Matthias Benoni Hering

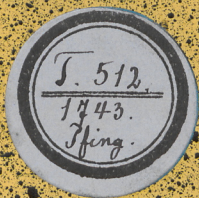
Programma, Qvo Rector Academiae Rostochiensis Matthias Benoni Hering, U. J. D. ... Ad Solemnes Sanctosque Pentecostales Dies Condigne, Hoc Est, Pio Cultu Celebrandos, Instituta Comparatione: Inter Effectus Spiritualis & Proprie Dictae Obsignationis, Occasione Effati Paulini In Epist. Ad Ephes. I. Vers. 12. 13. & 14. Cives Academicos ... Adhortatvr, Admonetque

Rostochii: Typis Jo. Jac. Adleri, [1743?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004032293>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1743. Pfingsten.

~~A-1256. 372.~~

1743

PROGRAMMA,

qvo

RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

MATTHIAS BENONI HERING,

U. J. D. ET COD. PROF. DUCAL. PUBL. ORD.

AD SOLEMNES SANCTOSQUE
PENTECOSTALES DIES CONDIGNE, HOC
EST, PIO CULTU CELEBRANDOS, IN-
STITUTA COMPARATIONE:

INTER EFFECTUS SPIRI-
TUALIS & PROPRIE DICTÆ
OBSIGNATIONIS,

OCCASIONE EFFATI PAULINI IN EPIST. AD

EPHES. I. VERS. 12. 13. & 14.

CIVES ACADEMICOS

HONORATISSIMOS,

MAXIME VERO DOMINORUM STUDIOSO-

RUM CC ONAM,

PRO MUNERIS, QUOD GERIT, NECESSITATE,
PERAMANTER AC ARDENTER ADHORTATVR,
ADMONETQUE.

R O S T O C H I I,

Typis JOH. JAC. ADLERI, SERENISS. PRINC.
& ACAD. Typographi.

1743.

M. 1256 272

* * * * *

Munere meo, quo nunc fungor, postulante, ut vos, Cives Academicici O. O. Honoratissimi! ad piam condignamque Sacri Festi pentecostalis celebrationem instituendam, alloquio quodam preparem, ac confirmem, hæsitanti mihi, quodnam illius fundamentum substernam, seu argumentum eligam? tandem incidit effatum Paulinum, quod in Epist. ad *EPHES. Cap. I. v. 12. 13. & 14.* legitur: *Ut nos simus laudi gloriæ ipsius, qui priores speravimus in Christo: In quo sperastis & vos, audito sermone veritatis, id est Evangelio salutis vestræ: In quo etiam posteaquam credidistis, OBSIGNATI ESTIS SPIRITU ILLO PROMISSIONIS SANCTO: Qui est arrhabo hereditatis nostræ, ad obtinendam redemptionem, & ad laudem gloriæ ipsius.* Hæc verba penitus si inspiciantur, rimenturque, cuivis non potest non esse cognitum, quid Spiritui S. debeamus, per quem cerri ac securi æternæ salutis obtinendæ reddimur; dum illo sumus in Christo obsignati. Non ergo meditationem de effectibus hujus obsignationis, de qua & sapius in sacro Codice injicitur mentio, ab hoc, quod feriamur festo, esse alienam, verum illi convenire quam maxime, mihi persuasum habeo. Hujus autem locutionis vis ac efficacia ut eo plenius intelligatur, & religioso cultu custodiat; e re videtur omnino, rem paulo altius repetere. Obsignare denotat, sigillum suum alicui rei in majorem securitatem, ac custodiam inprimere; unde ea, quæ tuta, quæve custodita volumus, sigillis nostris munire solemus. Sic *DAN. VI. 17.* legimus: Darium Regem introitum ad foveam leonum, in quam Daniel projectus erat, suo & satraparum sigillo communivisse, ne forte Daniel aut ipse exeundi facultatem consequeretur, aut aliorum opera extraheretur. Pari modo & omnes inter constat, sacerdotes Judæorum cum Pharisæis non custodes tantum à Pilato desiderasse, sed & insuper petiisse, ut lapis nostri Salvatoris sepulchralis obsignaretur, metuentes, ne discipuli ejus sanctissimum corpus auferrent, & à mortuis resurrexisse populo persuaderent, *MATTH. XXVII. v. 62. seqq.* Ast non in majorem securitatem & custodiam solum sigilla adhibentur, verum etiam in majorem fidem. Quem enim fugit? actus vere omnes, circa res magni momenti versantes, sigillis valari munirique; immo dari quosdam absque sigillo plane nullum producentes effectum, sicuti, ut alios taceam, de ultima hominum dispositione tam notum, quam quod notissimum. Inprimis sigillorum publi-

publicorum, quibus Imperatores, Principes, horumque indultu Magistratus utuntur, quantus sit usus, quantaque fides, neminem latere potest, adeo ut plenam probationem secum ferant. Ex dictis autem, quid sibi velint verba ista: *In quo etiam posteaquam credidistis, obsignati estis Spiritu illo promissionis Sancto*, plene planeque explicare licet. Simul apparebit, Paulum Apostolorum disertissimum, admirabili prorsus ratione observasse id, quod oratoris, inprimis instinctu divino loquentis, maximum est, scilicet res, de quibus fatur, non modo convenientibus verbis proponere, sed & ejusmodi adhibere similia, quæ dictorum veritatem ipsa perspicuitate sua audientibus pariter atque legentibus, ad vivum inculcant, omnique adeo ratione in adsensum rapiunt. Nescio sane, num huc traham ritum quendam veterem, inter Græcos olim usitatum. In Græcia enim alii servi, nisi perpetuæ addicti servituti, inveniebantur nulli, horumque conditio erat admodum dura, ne dicam intolerabilis, ob servitiis iis imposita, quibus sustinendis vix pares se deprehendebant, & tamen hoc servitutis jugum regulariter tantum morte sua exequere valebant. Interim aliquando Domini misericordia ducti, ac servorum fidelitate & assiduitate moti, iis de adipiscenda libertate spem faciebant, de cuius implemento, ut servi essent securissimi, certum signum sive sigillum in fronte gerebant, & vocabantur servi obsignati. Comparetur Summe Venerand. DN. JOH. LAUR. MOSHEIM *Part. II. der heil. Reden p.m. 110. seqq.* Græcorum certe hominum nemo facile fuit, qui eum morem aut nesciret, aut minus recte perspectum cognitumque haberet; forte tamen de eodem inter alias quoque Gentes constitit. Quod si Apostolus rerum callentissimus, ad hunc ritum allusionem fecisse crederendus esset, quemadmodum alias sapius ad consuetudines græcas alludere solet: certe & hac ratione prudentiam ejus in eligendo simii admirari deberemus. Scilicet quicumque noverint, servos obsignatos appellari, qui plenissimam spem consequendæ libertatis suæ haberent, illis tum quoque facili negotio intelligendus Paulus, de obsignatione spirituali verba faciens. Immo applicatio in proclivis foret, & talis: Obsignatos quoque servos servasque Dei ad possessionem futuræ hereditatis, æternæque libertatis suæ omnino perventuro esse, neque ullam ea de re amplius dubium superesse ipsis posse. Nemo autem credet, Ephesios solos credentes in Christum Spiritu illo promissionis Sancto fuisse obsignatos; sed hoc ad omnes, qui crediderunt, credunt, & credituri sunt in Christum, pertinere, id quod Apostolus disertis verbis indicat *l. c.* dicendo: *Qui priores speravi-*

X 2 mus

mus in Christo: In quo sperastis & vos: In quo etiam, posteaquam credidistis, obsignati estis. Locutio ergo ista: Spiritu promissionis Sancto obsignatum esse, nihil aliud involvit, quam Spiritum S. accepisse, promissiones in Christo nobis, de salute aeterna obrinenda datas, obsignatam, unde Spiritus Sanctus non tantum nos de hac felicitate certos, immo certissimos reddit; sed quoque est ipsum sigillum quo obsignati sumus, & ex quo quilibet, se ceteri sanctorum & aeternum servandorum adscriptum esse, convincitur. Quanta itaque veneratione, quamque religioso cultu hoc festum Pentecostes sit transigendum? quisque perspectum habet, qui novit, sine hoc Spiritu caelesti nihil boni ad salutem aeternam effici in homine posse: *Nemo enim potest dicere Dominum Jesum, nisi per Spiritum Sanctum* 1. COR. XII. 3. hunc Spiritum in hoc Sanctissimo Festo Christus effudit super Apostolos, effusus quoque eum super omnes in vera fide credentes. Agite ergo O Cives Optimi! quo, & super vos effundatur, quandoquidem illo accepto, obsignamini ad aeternam consequendam salutem, & considerate mecum animo erectiori ac attentiori, effectus ex hac obsignatione promanantes, quibus nihil salutaris, nihil pretiosius excogitari potest. Omnium optime autem hoc fiet, si inherentes simili ab Apostolo Paulo adducto, obsignationis proprie sic dictae effectus cum effectibus spiritualis obsignationis componamus. Supra jam asseruimus, in sensu proprio acceptam obsignationem fieri ad maiorem custodiam & securitatem; Quis vero de Spirituali contrarium affirmare auderet? Christus suo pretioso sanguine nos faucibus infernalibus subtraxit, & regni sui caelestis heredes esse voluit; nemo autem hanc cernere potest hereditatem, & hoc introire regnum, nisi sit corde puro & a peccatis proaereticis, DEum & hominem separantibus, custoditus. Verum nos homines, amissa per lapsum protoplastorum imagine divina, ad quavis peccata per naturam intime corruptam adhuc poni existimus, facileque labimur, & naufragium fidei facimus. Quid ergo Servator? Hic, quae ipsius gratia est, ut nos custodiat, in vaeque fide retineat, ita quidem ut nec ipsos nos de perseverantia nostra dubitare sinat, Spiritum S. donat, eodemque nos obsignat. Danus & actus humani absque sigillo plane carentes effectu, uti de ultim dispositione diximus. Profecto nisi sigillo Spiritus S. promissa heeditas caelestis nobis obsignaretur, spesque nostra corroboraretur, omnis expectatio nostra futura esset sine effectu. Interdum bonorum lerediariorum temporalium obsignatio eum in finem est necessaria, ut heredes absentes, per crimen expilatae hereditatis damnum patienti. Sic

licet

licet nos per meritum Christi heredes regni cœlorum jam declarati
 simus; tamen possessio ipsa nondum in nos devoluta, nosque adhuc
 jacturam hujus hereditatis facere possumus. Adfunt enim in hoc
 mundo expilatores, hoc est homines seductores plurimi, credentes a
 vera in Christum fide amolientes. Adhuc quoque dicto Petrino
 1. EPIST. V. 8. sua constat veritas: *vigilate et memores estote. Nam
 adversarius vester Satan est tanquam Leo rugiens, & obambulans, &
 querens quem devoret.* Ab insidiis horum adversariorum, inprimis
 & a tentatione ea Diaboli, qua nos expectandæ hereditatis anxios, &
 ad desperationem usque dubios reddere cupit, ut collocemur in tuto, &
 bonorum cœlestium detrimentum sentiamus nullum, cordibus nostris
 sigillum Spiritus S. impressit, qui spem nostram de hæreditate cœlesti
 integra obtinenda auger, auctam confirmat, confirmatam conservat, us-
 que dum ad fruitionem ipsam bonorum cœlestium perventuri su-
 mus. Porro obsignatio fit in majorem fidem, ut actui gesto nihil
 plane objici possit & contrahentes se invicem plenissime obstringant.
 Christus passione sua acerbissima Deum, ob peccata hominum ira ex-
 candescentem, placavit, ipsiusque justitiæ loco nostro satisfecit, sicque
 ab æternis nos liberavit cruciatibus. Promissa hinc quoque nobis est
 æterna hereditas; sed hac conditione, si nos Christi meritum vera fi-
 de apprehendamus, nobisque, proprio operum nostrorum merito
 prorsus rejecto, applicemus, & vitam vivamus ipsi gratam & jucun-
 dam. Hinc enim monet PETRVS Apostolus 2. Epist. I. 5. sqq.
Adjicite fidei vestra virtutem, virtuti vero notitiam, scientia vero fra-
ternum amorem, fraterno amori vero charitatem. Hac enim si vobis
adsint, & abundant, non inertes vos, nec infructuosos efficient in Domini
nostri Jesu Christi agnitione. Promissio illa, juncta hac conditione, ab-
 solvit fœdus illud, quod Deus nobiscum, nosque cum Deo percuss-
 mus: Cumque Deus nos Spiritu suo obsignat, totum negotium ple-
 nam consequitur fidem, qua & nos sumus longe certissimi, per gra-
 tiam Dei fore, ut nunquam nobis obster exceptio: Implementi non se-
 cuti. Sigilla in primis adhibentur ad res majoris momenti fir-
 mandas: et profecto summa maximeque sunt ea, de quibus nos
 per obsignationem Spiritus Sancti certi reddimur: *Quæ oculis*
non vidit & auris non audivit & super cor hominis non adscende-
runt, quæ præparavit Deus iis, qui diligunt ipsum. 1. COR. II. 9.
 Denique sigillorum publicorum & privatorum differentia est ma-
 xima, quoniam illa non plenam fidem solum faciunt, sed insignia
 summorum Imperantium, qui & Dii in terris salutantur, representant.

Valorem publicorum, immo valorem illo longe majorem sigillo Spiritus Sancti attribuendum esse, num quis dubitaverit? Sigillum hoc est ipse cum donis suis Spiritus Sanctus, tertia Deitatis persona. a Patre & Filio procedens: Et sicuti tres istae Personae unam eandemque habent essentiam: ita Spiritus ille una cum Patre Filioque est Dominus Dominantium, & Rex Regum, omnia gubernans, dirigens, ac disponens. Speciatim ei tribuuntur & adpropriantur actus gratiae: Qui quidem quum se invicem ita excipiant, ut subsequentes praecedentes quosque supponant facile est judicatu, quid habeat is, qui Spiritu Sancto obsignatus est.

O itaque insignes, eximios & incomparabiles effectus! Quem non incessat cupido ardentissima, horum effectuum fieri partecipem? Unde enim magis hauriendum Solaminis, unde major derivanda felicitas, quam ex hac obsignatione per Spiritum Sanctum facta? Verum enim vero! quamvis effectus obsignationis spiritualis aestimationis sint tantae, quantae in universo, quam late patet orbe invenitur nihil; tamen quaedam sunt observanda, si nos illis gaudere velimus. Sigillorum usus potissimum inventus & introductus ad evitandas falsitates, quia ea non tam facile, sicuti scriptura corrumpi possunt. Ut autem pro fallere nesciis sint habenda, necesse est, ut Sigillum sit appositum ab illo, ad quem negotium spectat; nam si eo inscio, & fraudulentè hoc factum, exinde obligatio redundat nulla *L. 2. C. Reb. alien. non alien.* & domino non obtingit praedictum, *L. 39. ff. de pign. act.* Tantum quoque abest, ut Sigilla adulterina effectum producant, ut potius illis utentes, ex *L. Cornelia de falsis* puniantur. *L. 27. ff. ad L. Corn. de fals.* Pari modo effectibus, alias iis tribuendis, destituuntur, si non amplius sint integra & cognoscibilia; ergo si signa turbata sunt, non videtur signatum, *L. 22. §. 3. ff. Qui testam facere poss.* Multo denique minus instrumentum aliquid operatur Sigillo plane remoto; tunc enim illud in totum vitiatur, annullaturque *L. 30. C. de Testam.* Liceat hæc, quantum fieri per analogiam fidei potest, ac decet, huc transumere & applicare. Obsignatio spiritualis non nisi ab ipso Spiritu Sancto procedere potest. Quasi fraudulentè agunt, hoc est, fallunt atque falluntur, qui, quum pro suo captu dogmata divina interpretentur, falsa attributa Deo adfingant, sanctissima mysteria ex humana rationa explicare velint, summumque Numen non eo venerentur cultu, quo se colendum in verbo suo præcepit, tamen se a Spiritu Sancto obsignatos temere persuasum habent. Nemo sane vera obsignatione spirituali gaudebit, nisi secundum tenorem verbi divini recte

recte credat, & secundum hanc ipsam regulam vitam decen-
ter instituat. Hinc Christus ad discipulos suos: *Paracletus il-
le, qui est spiritus quem mittet Pater nomine meo, ille uos do-
cebit omnia, et suggeret vobis omnia, quaecunque dixi vobis* JOH.
XIV. 26. Neque qui inspirationem extra sacras litteras expectat, aut
talem se jam immediate a DEO accepisse gloriatur, & omnia sine me-
ditatione ex corde suo, interdum adeo confuse, ut ipse suorum dicto-
rum sit nescius. depromit, aliud premium non meretur, quam quod
adulterinis Sigillis utentibus destinatum. Quorsum & merito refe-
rendi hypocritæ, sanctitatem externe simulantes, & gestus corporis ita
componentes omnes, quasi exemplar vere Spiritu S. obsignatorum
referrent; cum tamen revera nihil minus sint, quam qui videri volunt,
& tantum aliis incautis fucum imponunt. Nos qui obsignationem
Spiritus S. appetimus, per solum verbum nos illuminari patiamur, &
huic illuminationi convenienter vivamus, oportet. Haud enim frustra
Salvator. MATTH. VII 15. ait: *Cavete vobis à prophetis mendacibus,
qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecos autem sunt lupi rapa-
ces.* Calculus quoque de illis ducendus erit facile, qui quidem per fœ-
dus baptismale Christo inserti, & Spiritu S. obsignati sunt, sed postea
adultiores facti, vitam Christiano indignam instituendo, Sigillum hoc
Spiritus S. frangunt, rumpunt, ac incognoscibile reddunt; nam sic per-
inde est, ac si obsignati fuissent nunquam. Horum numerum & au-
gent illi, qui quidem fœderis baptismalis memoriam non penitus de-
ponunt, sed illius, promissionumque in illo datarum, quibus ad vitam
sanctam se obstrinxerunt, & operibus Diaboli se abdicarunt, perpetu-
um ipsi bellum indicentes, recordantur; interim tamen quoque simul
voluptatibus & illecebris mundanis carnem titillantibus, sunt aggluti-
nati, irritò sperantes, utrumque conjungi posse: verum legant verba,
quæ inveniuntur APOCAL. III 15. 16. *Novi opera tua, nempe te ne-
que frigidum esse neque fervidum: utinam frigidus esses aut fervidus.
Itaque quoniam tepidus es, nec frigidus nec fervidus, futurum est, ut te
evomam ex ore meo.* Itaque qui inter obsignatos referri vult, fœderi
baptismali tenacissimus & constans inhæreat. Tandem pessimo o-
mnium sunt loco putantes, nullum dari DEum, & Ens aliquod infini-
tum, à quo omne quod est, originem traxit, cujus nutu omnia regun-
tur, cujus potentia omnia conservantur, & ita nec resurrectionem
mortuorum, nec vitam æternam statuentes, verbo: Quos jam dudum
Psalmista hac notavit rubrica: *Dicit Stultus cum animo suo non est
DEus, PSALM. XIV. 1.* Hi enim omnes Sigillum Spiritus S. pe-
tinus removere, illud que annullatum efficiunt.

Con-

Consideratis ergo effectibus ex obfignatione Spirituali proficeſcen-
tibus, indicatis etiam iis, quæ a quolibet per Spiritum S. obfignando,
obſervari debent, quid jam Cives O. O. Honoratiſſimi! noſtrarum ſi-
parium pluribus inculcare, ſupervacaneum duco. Quiſque noſtrum,
aut fallor ergo, aut ita eſt, ardore ſalutis æternæ conſequendæ ſtimula-
bitur flagrantiffimo; unde quemlibet quoque nihil eſſe intermiſſurum,
quod ad hunc obtinendum ſcopum conducit, perſuadeor. Scrutini-
um vero ante omnia inſtituendum habet quiſque, qua ſe nempe geſſe-
rit ratione, an vitanda vitaverit, & facienda fecerit? an in Spiritu & ve-
ritate preces ad DEum fuderit, ut donorum Spiritus S. fieret particeps?
Et ſi inveniat, ſe, quantum in humanis poſitum eſt viribus, hæc o-
mnia obſervaffe, tunc certo certior etiam eſſe poteſt, ſe in Chriſto Spi-
ritu S. ad vitam æternam eſſe obſignatum. Si contra ſentiat à ſe Si-
gillum Spiritus S. eſſe ruptum, fractum, aut plane remorum, dum pec-
cata peccatis cumulavit, & adfectibus impuris & inordinatis immer-
ſus, nihil prius aut antiquius habuit, quam genio indulgere, & ſpre-
ta conſcientia recti, carni ſuæ, mundo & Diabolo obedientiam præ-
ſtare; ille in tempore incipiat ſeriam agere pœnitentiam, & omni-
bus conſiti viribus, ut denuo Sigillum Spiritus S. in ipſo renovetur,
& cordi ſuo inprimatur. Commodam nunc in hoc ſanctiſſimo Fe-
ſto Pentecoſtes habebit occaſionem, & certiſſime voti ſui damna-
bitur, ſi modo illud pie ac reverenter ſit celebraturus. Inprimis vos,
O Commilitones ſuaviſſimi! rogatos & admonitos volo ardentiffime,
ut veſtræ æternæ ſitis ſtudioſiſſimi ſalutis, & hanc Pentecoſtalem N.T.
feſtivitatem, ea qua decet pietate, tranſigatis, immo totam veſtram vi-
tam ad Dei gloriam componatis. Obſignantur ſolum Spiritu S. de-
vote orantes, & amore ac concordia uniti: Abſint itaque a Vobis
quam longiſſime actus impuri omnes, impeccientes, quominus corda
veſtra ſurſum tollere queatis; abſint inimiciæ, jurgia, rixæ, quibus non
raro leviſſimis ex cauſis, aliquando nullis, alter alterum perſequitur, &
cum illo digladiationem non ſine vitæ periculo, aut mutilationis mem-
brorum, inſtituit; abſint nocturnæ graſſationes, clamores & tumultus,
quibus diribitorem omnium bonorum offenditis, proximum læditis,
ac jacturam famæ veſtræ, & favoris omnium facitis. Sic enim de ef-
fectibus obſignationis ſpiritualis quoque eſſe poteſtis certi immo cer-
tiſſimi. Nihil amplius addo, quam ſuſpirium Davidis, *Doce me face-
re placitum tuum, quia tu DEus meus es, tuo Spiritu bono de-
duc me per terram planam, PSAL. CXLIII, 10.*

recte credat; & secundum hanc ipsam regulam viter instituat. Hinc Christus ad discipulos suos: *Pater, qui est Spiritus quem mittet Pater nomine meo, iacebit omnia, et suggeret vobis omnia, quaecunque dixi vobis.* XIV. 26. Neque qui inspirationem extra sacras litteras extalem se jam immediate a DEO accepisse gloriatur, & omniditatione ex corde suo, interdum adeo confuse, ut ipse suorum sit nescius, depromit, aliud præmium non meretur, quod adulterinis Sigillis utentibus destinatum. Quorum & merendi hypocritæ, sanctitatem externe simulantes, & gestus componentes omnes, quasi exemplar vere Spiritu S. obferrent; cum tamen revera nihil minus sint, quam qui videtur & tantum aliis incautis fucum imponunt. Nos qui obsequio Spiritus S. appetimus, per solum verbum nos illuminari per hanc illuminationi convenienter vivamus, oportet. Haud est Salvator. *MATTH. VII* 15. ait: *Cavete vobis à prophetis nati, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecos autem sunt canes.* Calculus quoque de illis ducendus erit facile, qui quidam baptismale Christo inserti, & Spiritu S. obsignati sunt, adultiores facti, vitam Christiano indignam instituendo, Si Spiritus S. frangunt, rumpunt, ac incognoscibile reddunt; non inde est, ac si obsignati fuissent nunquam. Horum numerus genti illi, qui quidem fœderis baptismalis memoriam non ponunt, sed illius, promissionumque in illo datarum, quibus sanctam se obstrinxerunt, & operibus Diaboli se abdicarunt, ut ipsi bellum indicentes, recordantur; interim tamen quod voluptatibus & illecebris mundanis carnem titillantibus, sicut nati, irriti sperantes, utrumque conjungi posse: verum legem quæ invenitur *APOCAL. III* 15. 16. *Novi opera tua, neque frigidum esse neque fervidum: utinam frigidus esses autem, neque tepidus, sed vel frigidus vel fervidus, futura evomam ex ore meo.* Itaque qui inter obsignatos referri vult baptismali tenacissimus & constans inhæreat. Tandem omnium sunt loco putantes, nullum dari DEUM, & Ens aliter, à quo omne quod est, originem traxit, cuius nutu ornatur, cuius potentia omnia conservantur, & ita nec res mortuorum, nec vitam æternam statuentes, verbo: Quos Psalmista hac notavit rubrica: *Dicit Stultus cum animo DEUS, PSALM. XIV.* 1. Hi enim omnes Sigillum Spiritus removere, illud que annullatum efficiunt.

